

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ПРВА НЕДЕЉА ЧАСНОГА ПОСТА - Чиста

св. Лав Катански, св. свештеномученик Садок

Јн. 1, 43 - 51, зч. 5; Јев. 11, 24 - 26, 32 -12, 2 зач. 330.

архимандрит Фирмилијан

ИЗ ПРОПОВЕДИ НА ПРВУ НЕДЕЉУ ВЕЛИКОГ ПОСТА

И опет наша Света Црква слави победу наше Свете вере над њеним непријатељима; и опет јерес пропада и опет православље побеђује! Па зато, колику радост треба да осећају хришћани сећајући се данас оних богоносних Отаца, који са божанским одушевљењем на великим саборима бранише, очуваше и утврдише Хришћанство и побожност! Али, какву би опет жалост осетили ови исти Св. Оци, кад би видели како православии хришћани, оно исто благо чашће, за које су се они против јеретика борили, данас слабо поштују и мало уважавају?

Хришћанство је препородило свет и под упливом његових божанских идеја слави се и велича данашњи нараштај. А та слава и величина данашњег света, шта је друго ако не венац славе на нашој глави, - али венац, који је стекла победа наших богоносних Отаца, а за благо и срећу нашу? Но кад би било могуће да се Христови Апостоли, да се црквени учитељи и свети оци врате натраг у овај свет, који је помоћу

хришћанства пун напретка, који по својој опредељењу непрестано тежи за напретком и који се већ могао уверити, да без хришћанства нема напретка а међутим хришћанско благочашће тако осетно занемарује - кад би велимо било могуће, да се они велики и славни црквени учитељи врате к' нама, е да ли не би требало, да опет из основа Христовој вери верне уче, да опет од самог почетка православље православнима проповедају?

упитајмо се, драга браћо са чиме смо му благодарили, или какву му пошту данас одајемо? Па за то, кад би било могуће да се опет врате у овај свет они велики црквени учитељи, они славни борци духовног и световног истинитог напретка, да ли би требало да полемишу непријатеље вере, или би било прече, да верне вере врате! Јер Св. веру Спаситеља света већ не напада безбоштво и руга јеретика, него незнање и небрига самих хришћана! И тако, најсветија вера Христа Спаситеља, која је у средини незнабожачких заблуда

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Чудно је што у истој реченици спомињете пресуштаствљење Светих Дарова и жељу неких радикала да канонизују Ивана Грозног. Речи пресуштаствљење Светих Дарова налазе се у књигама за веронауку Православне

Патријарх Алексије II одлучно је одбацио сваки покушај и самог покретања питања канонизације Ивана Грозног. Познати историчар и патриота Карамзин упоредио је владавину Ивана Грозног с паклом на земљи.

Као што ни божанска природа није одвојена од људске природе у личности Господа, тако ни истина Јеванђеља није одвојена од љубави. Истина без љубави води живљењу у лажи. И љубав која се не радује у истини јесте обмана човека. Љубав је путоказ и начин подучавања истине која човека ослобађа: И познаћете истину, и истина ће вас ослободити (Јн. 8, 32).

архимандрит Василије Ивиронски

Цркве, које је Црква у потпуности прихватила, док питање канонизације Ивана Грозног само показује да се око Цркве врзмају непринципијелни политиканти. Треба истаћи да је лик Ивана Грозног импоновао дикта-

што се пак тиче ваше бојазни да ће разлике у мишљењу натерати људе да оду у секте, могу вам рећи да никад током своје дугогодишње свештеничке службе нисам чуо ни за једног човека који би из Цркве отишао у секту због богословских несугла-

Не смуђујмо се кад се нађемо у тами. При томе мислим на ону посебну таму у којој душа понекад, као усред валова, изнемогне. Без обзира шта човек ради, било да чита Свето Писмо или испуњава правило, таму смењује тама.

Налазећи се у оваквом стању, човек напушта своје рукодеље, а веома често није у стању ни да му се приближи. Тај час је испуњен очајањем и страхом - наду и веру у Бога душа потпуно одбацује и сва се испуњава сумњом и страхом.

Међутим, Бог не оставља душу дуго у таквом стању, већ га брзо окончава (1. Кор. 10, 13).

Овом искушењу се највише подвргавају они који теже трезвеноумљу, и који на том путу траже утеху вере. Стога их у тај час највише мучи и тишти колебање ума. Оно је често праћено хулним помислима, те човек понекад почиње да сумња у Васкрсење и све остало о чему је боље и не говорити.

Свети Исак Сирин

торима у Кремљу. Његова Светост Патријарх Пимен потврдио је термин пресуштаствљење Светих Дарова, а Његова Светост

сица међу свештеницима које се објављују у новинама. Разлог за то обично је материјлане природе.

засијала као сунце међу облацима; која је у средини јеретичког трња процветала као ружа; ко ја је при ужасима страшних гођења славно победила - та вера данас изгледа помрачена и слабо уважена у средини хришћанских друштава - онде, где је у теорији и истине требало све јаче да светли и на делу светости све боље да цвати!

Па и поред свега тога и ми заједно са незлобним Израилћанином Натанаилом исповедамо; да је Христос син Божији, да

не живимо као што верујемо, па с тога и јесте нужно, да се данас, на празник православља, поучимо у православљу с погледом на обе битне црте његовог карактера, с погледом и на веру и на дела почев као што је тело без духа мртво, тако је и вера без добрих дела мртва, каже Св. Апостол.

Ми верујемо у Господа Исуса Христа, но да ли знамо чуда Његовог живота; да ли нам је позната истина Његове науке; да ли разумемо важност Његових

Имамо Свете Оце и васељенске учитеље, „велике чиниоце који именују веру као да је она васељена“; и просте људе који стичу и који су оживљени истом светости.

Какви су само градитељи света били они Оци! Упознајемо се са Оцима, и кроз њих обухватамо и древне исто тако! (Свети Оци су изображени у црквама, а философи су изображени у припратама и трпезаријама). Како их ми доживљавамо као изворе живота! Као живе људе. Они разговарају са нама. Ми их чујемо. Они решавају наше недоумице. Они именују наше проблеме. Разумеју нас и пре него што проговоримо. Одводе нас даље него што смо могли и да претпоставимо. Закриљују нас њиховом неизрецивом благодати, ови људи прошлости, вечно живи, људи будућности.

Тако, свети Оци, богови по благодати, Црква Прворођеног, јесу наш живот, мост који нас доводи до нове твари, ново разумевање васељене, преображени свет. Одводе нас у прошлост која као да је жива, и у будућност, непобитно. Откривају нам тајну овде и сада, уједињујући нас са Христом, Који је Алфа и Омега, прошлост и будућност.

архимандрит Василије Ивиронски

је цар Израилев! Али, ми не разумемо шта верујемо и ми не живимо као што верујемо. Ми верујемо Св. веру нашег Спаситеља и Господа, но ми смо у познавању вере слепи а на делу вере мртви, па за то наша вера и јесте непотпуна. Непотпуна у познавању, јер не знамо оно што верујемо; непотпуна на делу, јер

страдања; да ли појимамо величину Његове славе? Ако све то добро не знамо, онда је Он за нас непознати бог. Хришћани имају Јеванђеље, но да ли су им познате јеванђелске заповести и догмати? Хришћани светкују празнике, но да ли знају какав је циљ цркве с тиме? Ми постимо, но да ли знамо дужности поста?

Чувајући се од јела, да ли у нашем друштву видимо и уздржавање од страсти? Ми примамо Св. тајне, но да ли разумемо њихов благотворни уплив? И тако, ми имамо веру, но да ли смо богати и са познавањем и разумевањем вере? Кад хришћанин на сва ова питања узможе дати по-

вољан одговор, тек онда ће бити прави хришћанин, јер вера, коју смо са крштењем добили, јесте само почетак вере. Она је као корен, који треба да расте, да цвати и да уроди богатим плодом у овоме земном рају.

архимандрит Рафаил (Карелин) **О ПОЛЕМИЦИ СА МОДЕРНИСТИМА**

Сваки православни хришћанин дужан је не само да исповеда православу веру, него и да је чува, штити и да учи о својој вери. Што се тиче неофита, у свом религијском образовању требали би да почну од катихизиса, што је иначе била традиција Цркве, посебно духовних школа. Ту је неопходна истрајност као и у свакој другој науци. Нажалост, нашли смо се пред чињеницом да су катихизис и књиге догматике, које је иначе Црква одобрила, у последње време постали предмет тенденциозне критике која је просто заплуснула народ у виду касета и публицистике.

Шта да чине свештеници и мирјани чија је дужност, а и савест им то налаже, да штите Православље? Они су и против своје воље приморани да се упуштају у полемику с реформистима и модернистима који се непрекидно оглашавају. Црква нас је увек учила истини, а модернисти говоре да је Црква грешила и управо је то оно што саблажњава неофите. То је њихово искушење. Учење Цркве разликује се од световне науке и

културе по томе што је засновано на Откровењу и зато се не развија и не еволуира, него се открива и прихвата. Свети Василије Велики пише: „У Цркву уводи раскол онај ко уводи новотарије.“ Заштиту Православља од испадâ реформатора не треба називати обрачуном међу свештенством јер ту лични односи немају никакву улогу. Већина полемичара чак се и не познају међусобно. Нико од савремених богослова није написао ништа што би било значајно онолико колико су то дела богослова и црквених историчара XIX века. Па ипак ти реформатори, који немају ни ерудицију ни духовност некадашњих богослова и јерараха, који су иначе били подвижници и учинили да XIX век постане „сребрни век“ богословља, дрско их критикују попут педагога који оцењују малишане. Нажалост, отров модернизма већ је бачен међу народ тако да нам једино преостаје да његово дејство макар делимично неутралишемо противотровом. Зато мислим да је исхитрено називати то обрачуном.